

Nagy László úr ír

Zene ez, vidám üzenet.
Színe szivárvány: fekete.

Nagy László úr ír-,
nem skót, buzgón rólunk és értünk
szólni nem röstell, életét
csillagok jegyében költi el.
Verse csak vers: csak tört edény,
nem költemény, mégis
fennkölt, mégis remény.
Nagy László úr ír,
egünkre bárányos felleget rajzol,
uszíthatod rá farkasod,
uszíthatod rá farkas kuttyád,
széttépett báránya mellé kiáll,
onnan kiált, onnan méreget
rossz mérleget, bünt, rossz étket, vétket
onnan utál.
Kiüt rajtad a veríték.
Ki magázott, ki önözött,
ki megtisztelt, ha kegyezett:
most holtában letegezed.

Mert új divat, mert rút divat
pofontegezni holtakat.
Emlékműve egy sarki asztal:
boros pohár és benne korty bor,
sérti védtelen méltóságát,
ha árva poharába kortyolsz.
Orvos nem vagyok, se bölcsész doktor,
nem boncolom hát, borzalom,
nem méricskélem, hol érdes, hol
érdemes, hol érdekes, hol vétkes,
hol nemzeti, hol nembeli.
Mert nem lehet, mert szín ezüst ő.
Mert Tengernek töredéke is Tenger.
De nincs annyi
kocafürdető tó, kacsáüsztató,
nincs annyi feredő teknő,
mi megsokasodva volna Tenger.
Nem szorozható, nem osztható ember.
Nem táborozott, nem
tobzódott és nem toborzott,
csak elfoszlott, csak elveszett.
Kancsal angyal ragadta égbe,

ki rúgdosta lovát bakancssal.
Nem toborzott ő sereget.
Szent teste mégis Dózsa György teste,
égetik s megégetik veled.

Szabó Iván

SZABÓ IVÁN RAJZA